

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Hr. Holger K. Nielsen sagde: NATO er jo part i konflikten, og derfor kan NATO ikke være en del af en fredsbevarende styrke. Dermed mener hr. Holger K. Nielsen vel ikke NATO som organisation, men de 19 medlemmer, der står bag. Hvis ikke det er for meget at forlange, men det er det vel ikke, vil jeg godt have et bud på, hvem der så skal stille den fredsbevarende styrke, således at den har den fornødne styrke, og således at den virker troværdig, så de hundredtusindvis af mennesker, der er fordrevet, overhovedet tør vende hjem. Vi har set, hvad der skete i Srebrenica og andre steder, hvor der var organisationer, hvis kommandostrukturer ikke var fornødent effektive. Hvem skal stille den styrke, og hvor stor forestiller hr. Holger K. Nielsen sig den skal være?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Hr. Frank Dahlgaard forstod ikke budskabet. Jeg ved ikke, om det måske skyldes mig. Det kan også skyldes, at hr. Frank Dahlgaard ikke hørte ordentligt efter. Ellers kan han jo læse det forslag til vedtagelse, som jeg har fremsat, og som er essensen i en politisk løsning, som vi mener det er nødvendigt at forhandle, fordi det militære svar ikke duer i det her.

Hr. Per Stig Møller spørger: Hvad vil SF, hvis serberne ikke bøjer sig? Man har forsøgt med alle de her politiske løsninger. Mit svar er, at man er nødt til at fortsætte forhandlingerne. Problemet er, at der er ingen militære svar på det her. Der er ingen militære svar på det, og hvis man tror, der er det, bliver man indskibet i et militært engagement, som dels vil forværre situationen, dels vil fuldstændig umuliggøre politiske løsninger og dels risikere at give nogle helt, helt nye spændinger, hvor noget af det, vi kan frygte, er, at den slaviske verden ligesom forener sig i forhold til Vesten. Altså der er så mange faremomenter i den yderligere militære optrapning, som gør, at vi er nødt til at fortsætte det diplomatiske pres. Og vores påstand er, at forhandlingsmulighederne ikke er udtømt.

Hr. Søren Søndergaard spørger: Hvorfor skal kosovaalbanerne ikke have lov til det? Jamen man kan da godt sige, at det burde de have lov til. Men der er altså i hundredvis af befolkninger i hele verden, der ikke har selvstyre i den forstand. Nationale grænser er trukket ret tilfældigt i Afrika, i Asien, i Europa også. Jeg har

ikke noget imod, at man holdt en ny Wienerkongres og tog en diskussion om grænsedragninger i hele Europa, men jeg synes, det er vigtigere at tale om politiske rettigheder i stedet for at skulle til at ændre grænser, ikke mindst når vi ved, at grænserevisioner i hele Balkan risikerer at eksplodere i slagteri, i vold, i militær, i en udvikling, som man slet ikke kan styre.

Det har tidligere grænserevisioner i Balkan faktisk været udtryk for. Tænk på Makedonien. Der er jo et meget stort albansk mindretal i Makedonien. Vi risikerer, at Makedonien bliver splittet midt over, at en ny borgerkrig udvikler sig dér, at det breder sig til resten af Balkan og resten af Europa. Vil man risikere det for nogle grænserevisioner?

Er det så ikke vigtigere at fastholde kravet om politiske rettigheder, demokrati, selvstyre? Jeg er fuldstændig enig i, at det er uacceptabelt, at serberne undertrykte albanerne, at man fjernede det selvstyre, som man havde frem til 1989. Tilsvarende med kurderne. Man kan sige: Bør kurderne ikke have deres egen stat? Jo, det burde de ideelt set, men også i den situation er det måske lige så vigtigt, at man satses på politiske rettigheder, og også alle de andre steder i hele verden, hvor der er det her problem.

Til sidst vil jeg sige til hr. Jensby, som spørger, hvilken styrke man så kan forestille sig blive sat ind, at den diskussion skal vi have. Han nævner Srebrenica og situationen dér, hvor FN-tropperne ikke kunne klare det. Det skyldtes altså også, at der var en underprioritering af ressourcer. FN's generalsekretær havde stillet et krav om, jeg tror, 50.000 soldater. Deraf fik han ca. 7.000. Der blev ikke givet ressourcer nok til de FN-tropper. Det er én ting. Det er historie.

Det, der er afgørende nu, er, at man involverer Partnerskab for Fred, Rusland, europæiske ikke-NATO-lande – også måske visse NATO-lande, det vil jeg ikke udelukke, men så man får en sammensætning af denne her styrke, som også giver politisk tillid til, at den kan løse de nødvendige opgaver.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Vi er helt enige om, at kampen for demokratiet er utrolig central, men det er jo en begrænsning på demokratiet at sige, at hvis man bruger det til noget bestemt, så må man ikke. Hvis man f.eks. bruger det til det bestemte, der hedder at skabe sin egen stat inden for det territorium, man dominerer, så må man altså ikke gøre det.